

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 714/2019
11.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Веска Крстајића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К. бр. 1341/16 од 11.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1031/18 од 23.01.2019. године, у седници већа одржаној 11.07.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Илића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К. бр. 1341/16 од 11.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1031/18 од 23.01.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К. бр. 1341/16 од 11.04.2018. године окривљени АА, поред осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ. и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју ће му се урачунати време задржавања након лишења слободe у периоду од 17.03.2013. године до 19.03.2013. године, а коју казну је дужан да издржи по правноснажности пресуде. У ставу првом одлучено је и о трошковима кривичног поступка у односу на окривљеног АА, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1031/18 од 23.01.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, жалба окривљеног ББ, жалба окривљеног АА, жалба браниоца окривљених и у односу на окривљеног ББ и АА пресуда Основног суда у Нишу 6К. бр. 1341/16 од 11.04.2018. године потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног

поступка, у ком је усвајањем жалбе браниоца окривљених ВВ и ГГ, адвоката Миодрага Илића, у односу на те окривљене првостепена пресуда укинута и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновну одлуку.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Илић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да првостепену пресуду преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поднетим захтевом, бранилац окривљеног, иако нумерички не указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводи да у радњама окривљеног АА нема елемената кривичног дела, за које је оглашен кривим, јер биће кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности упућује на то да напад мора бити са намером да се нападне на живот и тело службеног лица као и да мора да буде реалан, односно да може евентуално угрозити службено лице, а код службеног лица у субјективном смислу створити осећај да је нападнуто, а чега нема у радњама окривљеног. Даље бранилац, иако поново не нумерише повреду из члана 439. тачка 2) ЗКП наводи да би евентуално у радњама окривљеног, било елемената кривичног дела увреда из члана 170. КЗ, али да не постоје елементи ни једног кривичног дела које се гони по службеној дужности, а који закључак изводи из исказа оштећеног ДД, у којем исти наводи да га окривљени АА није напао нити је учинио било коју радњу која се може сматрати нападом већ је окривљени био агресиван, лупао по штитовима, псовао и упућивао погрдне речи...

Изнети наводи захтева се не могу прихватити из следећих разлога:

Наиме, у чињеничном опису дела, датом у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, стоје сви битни елементи кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, јер је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, у урачунљивом стању, напао оштећеног као службено лице тиме што је ногама и рукама ударао у штит који је држао у руци оштећени ДД, полицијски службеник, као и у штитове других припадника жандармерије, свестан свог дела, чије је извршење хтео.

Одредбом члана 323. КЗ прописано је да кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности чини онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности.

Радње извршења основног облика овог кривичног дела јесте напад или претња нападом на службено лице. Напад треба схватити у физичком смислу, као радње које су физички и непосредно управљене на тело службеног лица. Међутим, за појам напада није неопходно да је дошло до физичког контакта између извршиоца и службеног лица. Напад може обухватити и одређене радње које представљају примену силе или претње без директног контакта са телом оштећеног. Неопходно је да до напада или претње нападом дође у време када службено лице врши своју дужност. На субјективном плану мора постојати умишљај који треба да обухвати свест о томе да се врши напад на службено лице у вршењу службене дужности.

Сходно изнетом, а имајући у виду изреку првостепене пресуде, односно да је окривљени АА ударајући ногама и рукама у штит који је држао у руци оштећени ДД, полицијски службеник, приликом вршења службене дужности – заустављања групе навијача ФК „ЂЂ“ да уђу на северну трибину стадиона, напао оштећеног, који је имао својство службеног лица да је био урчунљив и поступао са умишљајем, стоје и субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим првостепеном пресудом, која је потврђена другостепеном пресудом.

Чињеница да у конкретном случају није дошло до непосредног контакта тела окривљеног и оштећеног, није од значаја за постојање кривичног дела из члана 323. КЗ, јер напад може представљати и радњу коју је окривљени предузео-ударање у штит полицијског службеника. При томе, у конкретном случају би и дошло до физичког контакта окривљеног и оштећеног да оштећени није поставио штит као заштиту.

Имајући у виду наведено, неосновани су наводи захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Обзиром да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, а како је то напред наведено, то су неосновани и наводи захтева којима бранилац истиче да би се у радњама окривљеног евентуално могли стећи битни елементи кривичног дела увреда из члана 170. КЗ, односно неосновано указује на повреду одредаба кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона из члана 424. став 1. тачка 2) ЗКП, наводима да је Основни суд у Нишу окривљеног АА осудио да је извршио кривично дело „на службено лице у вршењу службене дужности“ а што није законски назив кривичног дела из члана 323. КЗ.

Међутим, повреда одредаба кривичног поступка из члана 424. став 1. тачка 2) ЗКП, не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту

законитости до стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је захтев у наведеном делу одбачен као недозвољен.

При томе, одредбом члана 431. ЗКП прописано је да грешка у именима и бројевима као и друге очигледне грешке у писању и рачунању, недостатке у облику и несагласности овереног преписа пресуде са изворником пресуде ће исправити посебним решењем председник већа, на захтев странке или по службеној дужности.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Ирина Ристић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.